

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115212262
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3115212262.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu J. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. O. XXX, N., zastúpeného JUDr. M. W., advokátkou so sídlom I. W. nad O., J.. F. X proti žalovanej Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., M. I. XXXX/XXA, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. V. N. s.r.o., so sídlom G., Y. XXXX/X, o zaplatenie 3.047,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 30. júna 2017, č. k. 22C/73/2015-147 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. z m e ň u j e tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 1.369,95 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.369,95 Eur od 01.06.2015 do zaplatenia zastavil. Vo výroku II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.677,75 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.677,75 Eur od 25.11.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,10 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou v znení jej pripustenej zmeny domáhal proti žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.677,75 Eur s odôvodnením, že ide platby, ktoré poukázal žalobca na účet žalovanej za obdobie od 28.11.2013 do 23.02.2015 (ponížené o sumu zameškaného výživného 649,65 Eur na dcéru M. a dcéru M.), hoci v tomto období bol žalobca na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín povinný platiť výživné priamo do rúk dcéry M. M., teda nie už na účet žalovanej. Žalobca svoj nárok oprel o ustanovenie § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, a síce, že žalovaná získala na úkor žalobcu majetkový prospech bez právneho dôvodu. Keďže žalovaná sa bránila tvrdením, že platby žalobcu pripisované na jej účet od 28.11.2013 do 23.2.2015 považovala za úhradu starého dlhu na výživnom na obe dcéry na základe rozvodového rozsudku, súd vykonal dokazovanie v zmysle návrhov sporových strán aj za účelom zistenia výšky zameškaného výživného žalobcu na obe dcéry od roku 2004. Na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 13C/88/2003-43 zo dňa 19.03.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2004 bol žalobca povinný platiť výživné na dcéru M. v sume 3.100 Sk mesačne a na dcéru M. v sume 2.100 Sk mesačne, vždy do 15 dňa v mesiaci vopred na účet matky vedený v SLSP, a.s. č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Podľa § 162 ods. 1, ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 a podľa § 43 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku účinného od 01.07.2016 sú rozsudky o výživnom predbežné vykonateľné od doručenia rozsudku, teda osoba povinná z vyživovacej povinnosti je povinná podľa rozsudku určujúcim výživné plniť a lehota na plnenie plynie od doručenia rozsudku bez ohľadu na to, či

rozsudok nadobudol právoplatnosť. Dňa 25.06.2013 bol žalobcovi doručený rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 34P/440/2012-109 zo dňa 15.06.2013, ktorým bolo žalobcovi zvýšené výživné na mal. M. zo sumy 2.100 Sk/69,70 Eur na sumu 110 Eur mesačne s účinnosťou od 21.11.2012 a dlh žalobcu na zvýšenom výživnom od 21.11.2012 do 31.05.2013 vo výške 253,89 Eur bol žalobca povinný uhrádzať v splátkach po 15 Eur mesačne spolu s bežným výživným k rukám žalovanej. Dňa 27.11.2013 bol žalobcovi doručený rozsudok č. k. 30P/378/2012-63 zo dňa 07.10.2013, ktorým bolo žalobcovi výživné na dospelú dcéru M. zvýšené zo sumy 3.100 Sk/102,90 Eur na 170 Eur mesačne, ktoré bol povinný platiť k rukám M. s účinnosťou od 21.11.2012 a zameškané zvýšené výživné za obdobie od 21.11.2012 do 07.10.2013 v sume 693,30 Eur bol žalobca povinný splatiť M. po 20 Eur mesačne spolu s určeným výživným, až do úplného vyrovnania dlhu, pod následkom straty výhody splátok. Súd mal z predložených dokladov o úhradách za preukázané, že žalobca vykonal od 08.03.2004 v prospech účtu žalovanej vedeného v M., a.s. č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, a následne od 02.08.2005 prospech účtu žalovanej vedeného v J., a.s. č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX nasledovné úhrady výživného na obe dcéry. V roku 2004 vykonal žalobca deväť platieb v sume 5 200 Sk v dňoch 08.03.2004, 13.04.2004, 13.05.2004, 14.06.2004, 15.07.2004, 13.08.2004, 13.09.2004, 14.10.2004, 16.11.2004 (z každej mesačnej platby pripadá 3 100 Sk na výživu M., 2 100 Sk na výživu M.), v decembri 2004 neuhradil na M. výživné v sume 3 100 Sk/102,90 Eur, a neuhradil na M. výživné v sume 2 100 Sk/69,71 Eur, čo predstavuje dlh žalobcu na výživnom. Žalobca uhradil dňa 02.08.2015 sumu 15.000 Sk, z ktorej mala byť podľa jeho podania zo dňa 03.05.2017 na výživu M. započítaná suma 9.000 Sk, na výživu M. suma 6.000 Sk, dňa 15.08.2005 uhradil sumu 5.200 Sk z ktorej mala byť započítaná na výživu M. suma 3.100 Sk, na výživu M. suma 2.100 Sk, dňa 13.9.2005 uhradil sumu 10.000 Sk, z ktorej mala byť započítaná na výživu M. suma 6.000 Sk, na výživu M. suma 4.000 Sk, dňa 12.10.2005 uhradil sumu 2.000 Sk, z ktorej na každú z dcér mala byť započítaná suma 1.000 Sk, dňa 15.11.2005 uhradil sumu 5.200 Sk, z ktorej mala byť započítaná na výživu M. suma 3.100 Sk, na výživu M. suma 2.100 Sk, dňa 16.12.2005 uhradil sumu 3.200 Sk, z ktorej mala byť započítaná na výživu M. suma 1.600 Sk, na výživu M. suma 1.600 Sk. Žalobca uvádzal, že nemá uchované doklady o úhradách výživného za február, apríl, máj, jún, júl 2005, pričom žalovaná poprela, žeby v týchto mesiacoch uhradil žalobca výživné na dcéry. Žalobca zároveň v podaní zo dňa 03.05.2017 tvrdil, že uhradil na účet žalovanej 2 x sumu 5.200 Sk v januári 2005 a marci 2005 (bez uvedenia konkrétneho dátumu úhrady), no nepreložil doklady o týchto úhradách. Žalobcovi sa tieto úhrady nepodarilo preukázať ani dopytom na M. a.s., ktorá v správe zo dňa 04.05.2017 oznámila, že vzhľadom na uplynutie 5 ročnej zákonnej archivačnej doby nemôže poskytnúť údaje o vkladoch v prospech účtu žalovanej za obdobie od 01.02.2005 do 01.07.2005. Keďže žalovaná potvrdila len tie úhrady výživného, ktoré žalobca zdokladoval, súd nemal preukázané 2 úhrady žalobcu po 5.200 Sk, ktoré mali byť vykonané podľa jeho tvrdenia v januári 2005 a v marci 2005. Z uvedeného vyplýva, že v roku 2005 mal žalobca uhradiť na výživnom v prospech M. 12 x 3.100 Sk, t.j. 37.200 Sk, no uhradil len sumu 23.800 Sk, a teda jeho dlh na výživnom voči M. činil 13.400 Sk, t.j. 444,80 Eur, a v roku 2005 mal na M. uhradiť 12 x 2.100 Sk, t.j. 25.200 Sk, no uhradil len sumu 15.800 Sk, a teda dlh na výživnom voči M. činil 9.400 Sk/312,02 Eur. V roku 2006 vykonal žalobca 9 platieb v sume 5.200 Sk v dňoch 17.01.2006, 20.03.2006, 18.04.2006, 15.5.2006, 12.06.2006, 14.07.2006, 14.08.2006, 14.09.2006, 13.10.2006 a z každej z týchto platieb mala byť započítaná na výživu M. suma 3.100 Sk a na výživu M. suma 2.100 Sk, dňa 15.11.2006 uhradil sumu 2.600 Sk, z ktorej mala byť podľa jeho tvrdenia v podaní zo dňa 03.05.2017 na výživu M. započítaná suma 500 Sk, na výživu M. suma 2.100 Sk, dňa 16.11.2006 uhradil sumu 2.600 Sk, z ktorej mala byť na výživu M. započítaná suma 2.600 Sk, na výživu M. suma 0 Sk, dňa 13.12.2006 uhradil sumu 6.000 Sk, z ktorej mala byť na výživu M. započítaná suma 3.500 Sk, na výživu M. suma 2.500 Sk. Z uvedeného vyplýva, že v roku 2006 mal žalobca uhradiť na výživnom v prospech M. 12 x 3.100 Sk, t.j. 37.200 Sk, no uhradil len sumu 34.500 Sk, a teda jeho dlh na výživnom voči M. činil 2.700 Sk, t.j. 89,62 Eur, a v roku 2006 mal na M. uhradiť 12 x 2.100 Sk, t.j. 25.200 Sk, no uhradil len sumu 23.500 Sk, a teda dlh na výživnom voči M. činil 1.700 Sk/56,43 Eur. Z predložených dokladov o úhradách bolo preukázané, že žalobca v roku 2007 vykonal 12 úhrad po 5.200 Sk mesačne (z každej mesačnej platby pripadá 3.100 Sk na výživu M., 2.100 Sk na výživu M.) v dňoch 11.01.2007, 12.02.2007, 14.03.2007, 16.04.2007, 15.05.2007, 18.06.2007, 11.07.2007, 09.08.2007, 13.09.2007, 15.10.2007, 09.11.2007, 18.12.2007, a v roku 2008 vykonal žalobca 12 úhrad po 5.200 Sk (z každej mesačnej platby pripadá 3.100 Sk na výživu M., 2.100 Sk na výživu M.) v dňoch 15.1.2008, 15.2.2008, 18.3.2008, 15.04.2008, 20.05.2008, 18.06.2008, 17.07.2008, 18.08.2008, 22.09.2008, 20.10.2008, 18.11.2008, 19.12.2008 a teda mu za roky 2007, 2008 nevznikol žiaden dlh na výživnom. V roku 2009 žalobca uhradil 11 x sumu 172,61 Eur mesačne (z každej mesačnej platby na výživu M. pripadá 102,90 Eur, a na výživu M. suma 69,70 Eur) v dňoch 19.01.2009, 16.02.2009, 13.03.2009, 23.04.2009, 01.06.2009, 23.06.2009, 20.07.2009, 21.08.2009, 05.10.2009, 12.11.2009, 08.12.2009. Neuhradil teda výživné v septembri 2009

voči M. v sume 102,90 Eur, a voči M. v sume 69,70 Eur. Žalobca v roku 2010 vykonal v prospech účtu žalovanej 12 úhrad po 172,61 Eur mesačne (z každej mesačnej platby na výživu M. pripadá 102,90 Eur, a na výživu M. suma 69,70 Eur) v dňoch 11.1.2010, 15.02.2010, 15.03.2010, 15.04.2010, 12.05.2010, 14.06.2010, 16.07.2010, 16.08.2010, 14.09.2010, 15.10.2010, 15.11.2010, 15.12.2010 a v roku 2011 vykonal žalobca 12 úhrad po 172,61 Eur mesačne (z každej mesačnej platby na výživu M. pripadá 102,90 Eur, a na výživu M. suma 69,70 Eur) v dňoch 04.01.2011, 15.02.2011, 14.03.2011, 15.04.2011, 13.05.2011, 13.06.2011, 14.07.2011, 15.08.2011, 14.09.2011, 13.10.2011, 14.11.2011, 15.12.2011, v roku 2012 vykonal žalobca 12 úhrad po 172,61 Eur mesačne (z každej mesačnej platby na výživu M. pripadá 102,90 Eur, a na výživu M. suma 69,70 Eur) v dňoch 10.01.2012, 20.02.2012, 14.03.2012, 13.04.2012, 15.05.2012, 15.06.2012, 13.07.2012, 15.08.2012, 04.09.2012, 15.10.2012, 14.11.2012, 13.12.2012 a teda žalobcovi za roky 2010, 2011, 2012 nevznikol žiaden dlh na výživnom voči dcéram. V roku 2013 žalobca uhradil na účet žalovanej 6 x sumu 172,61 Eur mesačne (z každej mesačnej platby na výživu M. pripadá 102,90 Eur, a na výživu M. suma 69,70 Eur) v dňoch 15.01.2013, 04.02.2013, 14.03.2013, 15.04.2013, 15.05.2013, 14.06.2013. Žalobca uhradil dňa 15.7.2013 sumu 180 Eur, z ktorej podľa vyjadrenia žalobcu v podaní zo dňa 03.05.2017 bolo určené na výživu M. 55 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 16.7.2013 uhradil sumu 48 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 48 Eur, dňa 15.08.2013 uhradil sumu 228 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 102,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 13.09.2013 uhradil sumu 208 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 82,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 23.09.2013 uhradil sumu 20 Eur na výživu M., dňa 16.10.2013 uhradil sumu 150 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 24,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 18.10.2013 uhradil sumu 78 Eur určenú na výživu M., dňa 18.11.2011 uhradil 170 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 44,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 22.11.2013 uhradil sumu 58 Eur určenú na výživu M., dňa 16.12.2013 uhradil sumu 120 Eur ktorá bola určená na výživu M., dňa 20.12.2013 uhradil sumu 108 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 102,90 Eur, na výživu M. 5,10 Eur. Odo dňa 25.06.2013 bol žalobca povinný platiť mesačne na výživu mal. M. zvýšené výživné v sume XXX Eur + 15 Eur zameškané výživné. Odo dňa 27.11.2013 bol žalobca povinný platiť mesačne na výživu M. zvýšené výživné v sume 170 Eur + 20 Eur zameškané výživné. Z uvedeného vyplýva, že v roku 2013 od 01.01.2013 do 27.11.2013 mal žalobca uhradiť na výživnom v prospech M. 11 x 102,90 Eur, t.j. 1.131,90 Eur, ktorú sumu aj uhradil, s tým, že neuhradil v decembri 2013 zvýšené výživné 87,10 Eur, ktoré bol povinný podľa rozsudku uhradiť do rúk M., a v roku 2013 mal žalobca na M. uhradiť 6 x 69,70 Eur a 6 x 125,10 Eur, t.j. 1.168,80 Eur, ktoré výživné aj uhradil. V roku 2014 žalobca uhradil na účet žalovanej dňa 15.01.2014 sumu 100 Eur, ktorá mala byť podľa vyjadrenia žalobcu v podaní zo dňa 03.05.2017 určená na výživu M., dňa 23.01.2014 uhradil sumu 128 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 2,61 Eur, na výživu M. 125,39 Eur, dňa 11.2.2014 uhradil sumu 228 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 102,61 Eur, na výživu M. 125,39 Eur, dňa 17.03.2014 uhradil sumu 128 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 2,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 21.03.2014 uhradil sumu 100 Eur určenú na výživu M., dňa 17.04.2014 uhradil sumu 100 eur určenú na výživu M., dňa 24.04.2014 uhradil sumu 128 Eur, z ktorej bolo určené na výživu M. 2,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, dňa 22.05.2014 uhradil sumu 228 Eur, z ktorej bolo podľa tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 06.04.2017 určené na výživu M. 102,90 Eur, na výživu M. 125,10 Eur, v dňoch 20.06.2014, 21.07.2014, 19.09.2014, 21.10.2014, 16.01.2015, 23.02.2015 uhradil 6 x sumu 300 Eur, z ktorej každej mesačnej platby podľa tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 06.04.2017 bolo určené na výživu M. 190 Eur, na výživu M. 110 Eur, dňa 22.08.2014 uhradil sumu 150 Eur, z ktorej bolo podľa tvrdenia žalobcu určené na výživu M. 40 Eur, na výživu M. 110 Eur, dňa 04.09.2014 uhradil sumu 150 Eur, z ktorej bolo podľa tvrdenia žalobcu určené na výživu M. 150 Eur, dňa 20.11.2014 uhradil sumu 150 Eur, z ktorej bolo na výživu M. určená suma 40 Eur, na výživu M. 110 Eur, dňa 04.12.2014 uhradil sumu 150 Eur určenej podľa tvrdenia žalobcu na výživu M., dňa 19.12.2014 bola uhradená suma 150 Eur, z ktorej bolo podľa tvrdenia žalobcu určené na výživu M. 40 Eur, na výživu M. 110 Eur. Z uvedeného vyplýva, že v roku 2014 mal žalobca uhradiť na výživnom v prospech mal. M. 12 x 125 Eur, t.j. 1.500 Eur, a uhradil sumu 1.521,20 Eur, teda dlh na výživnom voči M. mu za rok 2014 nevznikol. Vznikol mu za toto obdobie preplátok v sume 21,20 Eur, ktorý bolo potrebné odrátať od najskôr splatného zameškaného dlhu na výživnom na M. za rok 2004, ktorého výsledná suma potom činí 48,51 Eur (69,71 Eur - 21,20 Eur). Žalobca mal uhradiť na výživnom v roku 2014 v prospech M. 12 x 190 Eur, t.j. 2.280 Eur, no uhradil len sumu 1.693,92 Eur, a teda jeho dlh voči M. činil 586,08 Eur. Žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj od 01.01.2015 do 23.02.2015, a z dokladov o úhradách bolo zistené, že uhradil na účet žalovanej dňa 8.1.2015 sumu 150 Eur, ktorá mala byť podľa tvrdenia žalobcu v jeho podaní zo dňa 06.04.2017 započítaná na výživu M., dňa 16.01.2015 a 23.02.2015 uhradil 2 x sumu 300 Eur a z každej z týchto platieb malo byť podľa tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 06.04.2017 určené na výživu M. 190 S., a na výživu M. 110 Eur. Z uvedeného vyplýva, že v januári a februári 2015 mal žalobca uhradiť na výživnom

v prospech mal. M. 2 x 125 Eur, t.j. 250 Eur, a uhradil sumu 220 Eur, teda dlh na výživnom voči M. mu za toto obdobie vznikol vo výške 30 Eur. Na výživu M. uhradil žalobca o 150 Eur viac za toto obdobie. Žalobca proti žalovanej uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 27.11.2013 do 23.02.2015. Na predložených dokladoch o úhradách nie je uvedený účel platby, ani údaj v akom rozsahu ide o úhradu výživného na jednu a druhú dcéru strán, ani to, či ide o úhradu bežného alebo zameškaného výživného. Tieto údaje neuviedol žalobca žalovanej ani pri telefonických rozhovoroch, v ktorom ho vyzývala na úhradu omeškaného výživného. Žalobca je potom povinný strpieť započítanie časti jeho úhrad na zameškané výživné na dcéru M. za celé obdobie od právoplatnosti rozvodového rozsudku až do 23.02.2015. Z dokladov o úhradách bolo preukázané, že žalobca vykonal za obdobie od 27.11.2013 do 23.02.2015, úhrady v prospech účtu žalovanej spolu v sume 4.068 Eur (dňa 16.12.2013 sumu 120 Eur, dňa 20.12.2013 sumu 108 Eur, dňa 15.01.2014 sumu 100 Eur, dňa 23.01.2014 sumu 128 Eur, dňa 11.02.2014 sumu 228 eur, dňa 17.03.2014 sumu 128 eur, dňa 21.03.2014 sumu 100 eur, dňa 17.04.2014 sumu 100 Eur, dňa 24.04.2014 sumu 128 eur, dňa 22.05.2014 sumu 228 Eur, dňa 20.06.2014 sumu 300 Eur, dňa 21.07.2014 sumu 300 Eur, dňa 22.08.2014 sumu 150 Eur, dňa 04.09.2014 sumu 150 Eur, dňa 19.09.2014 sumu 300 Eur, dňa 21.10.2014 sumu 300 Eur, dňa 20.11.2014 sumu 150 Eur, dňa 04.12.2014 sumu 150 Eur, dňa 19.12.2014 sumu 150 Eur, dňa 08.01.2015 sumu 150 Eur, dňa 16.01.2015 sumu 300 Eur, dňa 23.02.2015 sumu 300 Eur). Z tejto sumy je potrebné odpočítať plnenia, ktoré bola žalovaná oprávnená prijať v danom období titulom výživného za svoju maloletú dcéru M. na základe rozsudkov Okresného súdu Trenčín č. k. 13C/88/2003-43 zo dňa 19.3.2004, č. k. 34P/440/2012-109 zo dňa 05.06.2013. Jedná sa o úhrady bežného zvýšeného výživného a splátky zameškaného zvýšeného výživného na mal. M. v sume 1.875 Eur (15 mesiacov x 125 Eur v rámci žalovaného obdobia, t.j. úhrady vykonané žalobcom od 16.12.2013 do 23.02.2015), ktoré bol žalobca povinný poukazovať v zmysle rozsudku do rúk žalovanej ako matky mal. M.. Ide aj nárok na vyplatenie zameškaného výživného na dcéru M. na základe rozvodového rozsudku č. k. 13C/88/2003-43 zo dňa 19.3.2004 za rok 2004 v sume 48,51 Eur, za rok 2005 v sume 312,02 Eur, za rok 2006 v sume 56,43 Eur, za rok 2009 v sume 69,70 Eur, za január, február rok 2015 v sume 30 Eur, t.j. spolu v sume 514,66 Eur. Žalovaná nebola oprávnená prijímať za dcéru M. platby bežného ani zameškaného výživného najneskôr od 27.11.2013, kedy nadobudol vykonateľnosť rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 30P 378/2012-63 zo dňa 07.10.2013, ktorým bolo zmenené platobné miesto čo do výživného tak, že bežné aj zameškané výživné v prospech dcéry M. bol žalobca povinný platiť do rúk plnoletej dcéry M.. Vzhľadom na to, že M. nadobudla plnoletosť dňa 13.07.2010, a vzhľadom na to, že z výsluchu M. na pojednávaní dňa 07.10.2013 vo veci jej návrhu o zvýšenie výživného vedenej na Okresnom súde Trenčín 30P/378/2012 vyplýva, že žalovaná v čase vyhlásenia rozsudku vo veci sp. zn. 30P 378/2012 bývala v spoločnej domácnosti so M., ktorá bola prítomná na pojednávaní dňa 07.10.2013, na ktorom bol vyhlásený tento rozsudok, nemohla byť žalovaná v žiadnom prípade v dobrej viere, že je oprávnená naďalej aj po vykonateľnosti tohto rozsudku zo dňa 07.10.2013 prijímať platby výživného za plnoletú dcéru M., a to ani starý dlh na výživnom na dcéru M., vzniknutý na podklade rozvodového rozsudku spolu v sume 740,22 Eur a to za rok 2004 v sume 102,90 Eur, za rok 2005 v sume 444,80 Eur, za rok 2006 v sume 89,62 Eur, za rok 2009 v sume 102,90 Eur. Tento dlh na výživnom bola oprávnená od dosiahnutia plnoletosti prijímať a v prípade jeho neuhradenia exekučne vymáhať samotná M. M., ktorá tak aj učinila, keď sa obrátila na súdneho exekútora s návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 17.02.2014, a z upovedomenia súdneho exekútora JUDr. Y. W., ml. sp. zn. EX 165/2014 zo dňa 19.03.2015 bolo preukázané, že M. M. sa proti žalobcovi domáhala vymoženia nedoplatku na výživnom za obdobie rokov 2005 do 2009 vo výške 514,50 Eur, od 21.11.2012 do 27.11.2013 vo výške 693,30 Eur, za obdobie od 28.11.2013 do 14.11.2014 vo výške 1.892,67 Eur, a bežného výživného od 15.11.2014 vo výške 170 Eur mesačne. Neobstojí obrana žalovanej, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatila, pretože všetky platby, ktoré jej žalobca poslal na účet použila pre potreby detí sporových strán. Žalovaná bola totiž oprávnená prijať len tie platby, na ktoré existoval právny dôvod. Navyše skutočnosť, že žalovaná platby žalobcu ponížené o zameškané a bežné výživné na M. neodovzdala dcére M. na úhradu jej potrieb titulom výživného nepriamo vyplýva z toho, že M. M. dňa XX.XX.XXXX podala proti žalobcovi návrh na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia starého nedoplatku na výživnom za roky 2005 až 2009 ako aj vymoženia bežného zvýšeného výživného a zameškaného zvýšeného výživného na základe rozsudku sp. zn. 30P 378/2012 zo dňa 07.10.2013, a to aj za rozhodné obdobie od 27.11.2013 do 23.02.2015, za ktoré uplatnil žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň M. M. vo vyjadrení zo dňa 14.04.2015 v tomto exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 165/2014 uviedla, že pokiaľ žalovaná prijímala v rozhodnom období platby od žalobcu ide o vzťah mimo M. M., čo tiež nasvedčuje tomu, že alikvotná časť platieb žalobcu na výživu M. nebola zo strany žalovanej odovzdaná dcére M.. Súd nemohol zohľadniť ani tvrdenie žalovanej v písomnom vyjadrení k žalobe, ktorým naznačovala, že v prípade predmetných

platieb malo ísť aj o plnenie vyživovacej povinnosti žalobcu voči mal. M. nad rámec súdom určeného výživného, čo je zákonom dovolené. Z dokladov o úhradách výživného vykonaných pred obdobím, za ktoré požaduje žalobca vydať bezdôvodné obohatenie, totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca prakticky od roku 2004 hradil na účet žalovanej v jednotlivých mesačných platbách výživné na obe dcéry vždy presne do výšky súdom určeného mesačného výživného na obe dcéry, teda nikdy nie viac ako bol povinný podľa rozsudkov. Pokiaľ by mal žalobca v úmysle hradiť výživné na M. nad rámec súdom určenej čiastky vyjadril by to v dokladoch o úhradách alebo pri komunikácii so žalovanou, keď ho urgovala na úhradu výživného, čo však nespravil a netvrdila to ani žalovaná. Ani skutočnosť, že žalobca v rozhodnom období od 27.11.2013 poukazoval výživné v prospech dcéry M. na účet žalovanej, teda v rozpore s rozsudkom súdu, nezbavuje žalovanú povinnosti vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, keďže k vzniku bezdôvodného obohatenia bežne dochádza v dôsledku pochybenia osoby, ktorá omylom plní inej osobe než veriteľovi a je teda irelevantné či má pochybenie plniacej osoby pôvod v subjektívnych alebo objektívnych okolnostiach. S poukazom na uvedené dôvody, po odpočítaní zameškaného výživného na mal. M. v sume 514,66 Eur a bežného zvýšeného výživného vrátane splátky zameškaného zvýšeného výživného na mal. M. v sume 1.875 Eur od platieb žalobcu vykonaných v období od 27.11.2013 do 23.02.2015 v sume 4.068 Eur v prospech účtu žalovanej, výška bezdôvodného obohatenia žalovanej na úkor žalobcu predstavuje sumu 1.678,34 Eur (4.068 Eur - 1.875 Eur - 514,66 Eur). Po čiastočnom späťvzati žaloby a poslednej úprave petitu žalobca žiadal priznať menšiu sumu 1.677,75 Eur. Súd však nemohol prisúdiť viac, ako sa domáhal, keďže je viazaný žalobným petitom, nemôže ho prekročiť v zmysle § 216 ods. 1 CSP, nakoľko nejde o konanie, pri ktorom určitý spôsob vyrovnania vzťahu vyplýva z osobitného právneho predpisu. Právne vec posúdil podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Keďže nebolo preukázané, že by pred začatím tohto súdneho konania žalobca vyzýval žalovanú na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, do omeškania sa žalovaná dostala až nasledujúci deň po doručení žaloby v tejto veci, ktorá jej bola doručená dňa 24.11.2015. Žalovaná je teda v omeškani s plnením peňažného dlhu odo dňa 25.11.2015. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo preto žalobcovi právo na úrok z omeškania, ktorý uplatnil žalobca proti žalovanej od 1.6.2015 do zaplatenia. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia vlády SR č. 20/2013 Z. z. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Keďže základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 25.11.2015 bola 0,05%, po pripočítaní 5 percentuálnych bodov patrí žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne z uplatnenej sumy 1.677,75 Eur od 25.11.2015 do zaplatenia a teda žaloba nebola dôvodná čo do úroku z omeškania uplatneného za obdobie pred 25.11.2015. Porovnaním petitu žaloby a poslednej úpravy petitu žaloby je zrejmé, že žalobca kvantitatívne obmedzil žalobný petit v časti o zaplatenie sumy 1.369,95 Eur. Podania žalobcu, ktorými tak učinil, súd podľa ich obsahu vyhodnotil aj ako čiastočné späťvzatie žaloby. Súd potom výrokom I. konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil v späťvzatej časti o zaplatenie sumy 1.369,95 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.369,95 Eur od 1.6.2015 do zaplatenia, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 1.677,75 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.677,75 Eur od 25.11.2015 do zaplatenia, výrokom III. vo zvyšku žalobu čo do úroku z omeškania zamietol. K späťvzatiu žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 1.369,95 Eur nedošlo pre správanie sa žalovanej, teda z dôvodu, žeby žalovaná túto časť dlhu žalobcovi uhradila počas konania (uvedené tvrdené nebolo žiadnou zo strán), a preto súd uzavrel, že žalobca v tejto časti procesne zaviniel zastavenie konania, a v tejto časti predstavujúcej 44,95% patrí podľa § 256 ods. 1 CSP žalovanej právo na náhradu trov konania. Súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 1.677,75 Eur, čo predstavuje zo žalobou uplatnenej sumy 55,05% a úspech žalobcu. Žaloba bola zamietnutá len čo do časti obdobia za ktoré bol požadovaný úrok z omeškania, ktorá skutočnosť sa pri rozhodovaní o trovách konania nezohľadňuje. Súd potom vzhľadom na zásadu úspechu a procesné zavinenie na zastavení konania podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 CSP výrokom IV. vyslovil, že prevažne úspešný žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,10% (55,05% - 44,95%). O výške náhrady trov konania súd podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokom II. a IV., podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Dôvodila tým, že z ustanovenia § 62 Zákona o rodine vyplýva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, a každý rodič je povinný svoju vyživovaciu povinnosť plniť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa. Zákon o rodine teda neurčuje rozsahu maximálnej vyživovacej povinnosti, ale iba minimálnej, ktorá skutočnosť znamená, že každý z rodičov môže plniť vyživovaciu povinnosť aj nad rámec súdom určeného rozsahu

vyživovacej povinnosti, nakoľko takéto plnenie nie je zákonom zakázané. Žalovaná ako matka maloletej M. M. bola povinná v zmysle § 28 v spojení s § 24 Zákona o rodine zabezpečovať sústavnú a dôslednú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj dcéry, ktorá jej bola zverená do osobnej starostlivosti. Neobstojí preto záver súdu, že bola oprávnená prijímať len tie platby, na ktoré existoval právny dôvod. Mala za to, že v tejto časti nie je rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmateľné, nakoľko sa súd dôsledne nevyporiadal s vyššie citovanou úpravou rodičovských práv a povinností. Nepochybne ustanovenia § 28 a § 62 Zákona o rodine sú právnym dôvodom, na základe ktorých bola oprávnená prijímať všetky platby výživného, ktoré žalobca poslal k jej rukám, nie však pre ňu, ale pre účely výživy maloletej M.. Všetky tieto platby použila v prospech maloletej M. a čiastočne splatenia dlhu aj na dcéru M.. Žalobca nepreukázal skutočnosť, že ním poukazované platby použila vo svoj prospech, teda že by sama získala majetkový prospech a tým sa na jeho úkor obohatila. Tvrdila, že medzi sporovými stranami sa nejedná o vzťah z bezdôvodného obohatenia, keďže nezískala z plnenia žalovaného žiadny majetkový prospech, a teda nemá čo žalovanému vydať, keďže sa neobohatila. Poukázala na rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo 882/2006 z 24.6.2008. Pokiaľ ju súd prvej inštancie zaviazal k vráteniu bezdôvodného obohatenia, jedná sa o nesprávne skutkové zistenie v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a IV. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná síce namieta, že výživné minula pre účely oboch detí, avšak išlo len o účelové a nepravdivé tvrdenie, nakoľko dcéra M. za uvedené obdobie podala návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie výživného aj po vydaní rozsudku sp. zn. 30P 378/2012 z 107.10.2013, za ktoré obdobie žalobca zasielal výživné na M. na účet jej matky - žalovanej. Ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovanej, že minula výživné na plnoletú M., predpokladá sa, že by o tom dcéra M. bola informovaná a táto by nebola podala návrh na vykonanie exekúcie proti žalobcovi o plnenie výživného aj za obdobie od 27.11.2013. Žalovaná nevyužila žiaden z prostriedkov procesnej obrany a ani svoje tvrdenie nepreukázala. Závazok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia nezaniká tým, že obohatený sa následne zavil predmetu obohatenia. V tom prípade nastupuje povinnosť na peňažnú náhradu podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo jasne preukázané, že platby na dospelú M. boli vložené na účet žalovanej, hoci nebola podľa rozhodnutia súdu oprávnená tieto prijímať. Poukázala na to, že súd vykonal dokazovanie v zmysle návrh strán aj za účelom zistenia výšky zameškaného výživného žalobcu na obe dcéry od roku 2004 a podrobne popísal genézu platieb žalobcu na účet žalovanej od roku 2004 až po roku 2014. Súd prvej inštancie jednoznačne v súlade so zisteným skutkovým stavom posúdil správne právne vec. Právne posúdenie uviedol v bode 13. rozsudku jasne a logicky. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

4. Žalovaná vo svojej odvolacej replike k vyjadreniu žalobcu uviedla, že trvá na všetkých dôvodoch uvedených v jej odvolaní, ako aj na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Mala za to, že žalobca opakuje iba svoje doterajšie tvrdenia, ktoré nijakým spôsobom nepreukazujú, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu. Trvala na tom, že všetky platby od žalobcu boli použité pre potreby mal. M. a žalobca nijako nepreukázal, že by tieto prostriedky spotrebovala ona. Sama skutočnosť, že prijala od žalobcu uvedené platby, v žiadnom prípade nepovažovala za dôvod bezdôvodného obohatenia.

5. Žalobca so svojej odvolacej dupliky k replike žalovanej uviedol, že neobstojí tvrdenie žalovanej, že platby ktoré jej boli zasielané po dosiahnutí plnoletosti dcéry M., považovala za dlžné plnenie ešte za mal. M. a tiež M.. Žalobca predložil súdu všetky účtovné doklady, ktoré mal k dispozícii o platiach výživného na obe mal. dcéry M. a M.. Zmeškaný dlh na výživnom na obe mal. dcéry žalobca od výšky nároku bezdôvodného obohatenia odpočítal, čo je uvedené v bode 18. rozsudku. Plnenie vo výške 1.677,75 Eur, ktorého sa žalobca dožadoval titulom bezdôvodného obohatenia nie je plnením zmeškaného výživného na mal. dcéry. Opakovanie uviedol, že žalovaná nebola oprávnená prijímať za dcéru M. platby bežného výživného ani zmeškaného výživného od 27.11.2013.

6. Na základe odvolania žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 5. apríla 2018, č. k. 4Co/365/2017-201 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a stotožnil sa s odôvodneným napadnutým rozsudkom v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. V bode 10 svojho odôvodnenia uviedol, že odvolací súd zdieľa právny záver súdu prvej inštancie, že žalovaná nepreukázala, že by zaplatené výživné žalobcom na

dcéru M. za žalované obdobie na jej účet, použila na hradenie životných nákladov plnoletej M.. I keď sa žalovaná bránila tým, že toto výživné použila na hradenie životných nákladov dcéry M. a tvrdila to aj vo svojom odvolaní, dôkazy ktoré zistil súd prvej inštancie v tomto spore jej tvrdenia nepotvrdzujú. Práve naopak, z návrhu na vykonanie exekúcie na vymozenie výživného v prospech dcéry M. ako oprávnenej zo dňa 17.02.2014 v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 165/2014, z vyjadrenia M. M. z 14.04.2015 v tomto exekučnom konaní jednoznačne vyplynulo, že oprávnená sa domáhala vymozenia výživného zo strany žalobcu ako povinného a to nedoplatku na výživnom za obdobie rokov 2005 do 2009 vo výške 514,50 Eur, od 21.11.2012 do 27.11.2013 vo výške 693,30 Eur, od 28.11.2013 do 14.11.2014 vo výške 1 892,67 Eur a bežného výživného od 15.11.2014 vo výške 170 Eur mesačne. Upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie bolo vydané súdnym exekútorom JUDr. Y. W. dňa 19.03.2015, sp. zn. EX 165/2014. Týmito dôkazmi dcéra M. potvrdila, že žalovaná nepoužila výživné platené žalobcom na jej účet na hradenie životných nákladov plnoletej dcéry M.. Práve týmito dôkazmi žalobca preukázal, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinná vydať v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. V bode 11 odôvodnenia uviedol, že v zmysle hore uvedeného potom neobstojí ani odvolacia námietka žalobkyne, že súd mal vec posudzovať z hľadiska ust. § 28 a § 62 Zákona o rodine. Žalovaná bola oprávnená prijímať platby výživného na dcéru M. do jej plnoletosti. Od plnoletosti dcéry M. bol povinný žalobca poukazovať výživné k jej rukám, čo napokon aj vyplýva z rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 07.10.2013, č. k. 30P 378/2012-63, ktorým bolo zmenené platobné miesto na platenie výživného žalobcu k dcére M. do rúk plnoletej dcéry M.. V dôsledku zrejme omylu zo strany žalobcu, platby výživného žalobca naďalej posielal na účet žalovanej. Odvolací súd pripúšťa, že pokiaľ by bolo preukázané, že tieto platby výživného aj po plnoletosti žalovaná odovzdala dcére M. na hradenie jej životných nákladov, nevzniklo by na jej strane bezdôvodné obohatenie. V spore však bol preukázaný opak, že výživné žalovaná nepoužila na hradenie nákladov dcéry M., nakoľko táto podala návrh na vykonanie exekúcie proti žalobcovi z dôvodu neplnenia si vyživovacej povinnosti voči nej.

7. Na základe dovolania žalovanej proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Trenčíne Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 14. novembra 2018, sp. zn. I. ÚS 309/2018 rozhodol vo výroku 1. tak, že základné právo Q. O. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/365/2017-201 z 5. apríla 2018 boli porušené, vo výroku 2. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/365/2017-201 z 5. apríla 2018 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, vo výroku 3. Krajskému súdu v Trenčíne uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 325,42 Eur na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a vo výroku 4. sťažnosti vo zvyšujúcej časti nevyhovel. V náleze poukázal na odsek 10 a 11 rozsudku krajského súdu, z ktorého je zrejmé, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia, že sťažovateľka mala platby od žalobcu použiť na úhradu životných nákladov plnoletej dcéry M., čo podľa tvrdenia krajského súdu uviedla aj v odvolaní, pričom následne sa celá argumentácia krajského súdu odvíja od tohto nesprávneho skutkového zistenia. Ako je však zrejmé z dovolania sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu, táto v odvolaní uvádzala, že platby od žalovaného použila na výživu maloletej M., a nie plnoletej M.. Dôsledkom nesprávneho skutkového zistenia je tak v rozsudku krajského súdu absencia odpovede nielen na rozhodujúce argumenty sťažovateľky obsiahnuté v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ale na všetky argumenty sťažovateľky, keďže odvolanie vychádzalo z iného skutkového stavu, za akého pri svojom rozhodovaní vychádzal krajský súd. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že sa na úkor žalobcu neobohatila, pretože všetky prostriedky použila na výživu maloletej M., dal do pozornosti ustanovenie § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie základných predpokladov, a to zistenie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, majetková ujma iného subjektu, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmovou druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomenul, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že sa sťažovateľka na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Podľa názoru ústavného súdu iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľke boli posielané žalobcom finančné prostriedky nad rámec súdom určeného výživného, nemožno usudzovať, že došlo na jej strane k bezdôvodnému obohateniu. Ak sťažovateľka skutočne použila finančné prostriedky na výživu maloletej dcéry, ktorá je aj dcérou žalobcu

zaviazaného prispievať na jej výživu, tak ako tvrdí, potom sťažovateľka nemala z takéhoto plnenia majetkový prospech, a preto nie je splnený zákonný predpoklad pre vznik zodpovednosti sťažovateľky za bezdôvodné obohatenie, pretože sťažovateľka z týchto finančných prostriedkov majetkový prospech nemala. Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu vychádzal z nesprávnych skutkových zistení, ktoré sú vo veci sťažovateľky rozhodujúce, a následne ako dôsledok týchto nesprávnych skutkových zistení neodpovedal na podstatné otázky obsiahnuté v odvolaní. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu s uvedenými a rozhodujúcimi argumentmi sťažovateľky obsiahnutými v odvolaní proti rozsudku okresného súdu sa vyporiadať ústavne súladným spôsobom a o odvolaní sťažovateľky opätovne rozhodnúť. Krajský súd v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde je viazaný právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v tomto náleze.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu - výrokoch II. a IV. podľa § 379 a § 380 CSP na odvolacom pojednávaní podľa § 385 ods. 1 CSP, na ktorom zopakoval výsluch žalobcu, doplnil dokazovanie oboznámením exekučného spisu exekútora JUDr. W. sp. zn. EX 165/2014, 6Er/145/2014 a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné .

9. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalovaná nebola oprávnená prijímať za dcéru M. platby bežného ani zameškaného výživného najneskôr od 27.11.2013, kedy nadobudol vykonateľnosť rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 30P 378/2012-63 zo dňa 7.10.2013, ktorým bolo zmenené platobné miesto čo do výživného tak, že bežné aj zameškané výživné v prospech dcéry M. bol žalobca povinný platiť do rúk plnoletej dcéry M.. Vzhľadom na to, že M. nadobudla plnoletosť dňa 13.7.2010, a vzhľadom na to, že z výsluchu M. na pojednávaní dňa 7.10.2013 vo veci jej návrhu o zvýšenie výživného vedenej na Okresnom súde Trenčín 30P/378/2012 vyplýva, že žalovaná v čase vyhlásenia rozsudku vo veci sp. zn. 30P 378/2012 bývala v spoločnej domácnosti so M., ktorá bola prítomná na pojednávaní dňa 7.10.2013, na ktorom bol vyhlásený tento rozsudok, nemohla byť žalovaná v žiadnom prípade v dobrej viere, že je oprávnená naďalej aj po vykonateľnosti tohto rozsudku zo dňa 07.10.2013 prijímať platby výživného za plnoletú dcéru M., a to ani starý dlh na výživnom na dcéru M.. Tento dlh na výživnom bola oprávnená od dosiahnutia plnoletosti prijímať a v prípade jeho neuhradenia exekučne vymáhať samotná M. M.. Navyše skutočnosť, že žalovaná platby žalobcu ponížené o zameškané a bežné výživné na M. neodovzdala dcére M. na úhradu jej potrieb titulom výživného nepriamo vyplýva z toho, že M. M. dňa 17.02.2014 podala proti žalobcovi návrh na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia starého nedoplatku na výživnom za roky 2005 až 2009 ako aj vymoženia bežného zvýšeného výživného a zameškaného zvýšeného výživného na základe rozsudku sp. zn. 30P 378/2012 zo dňa 07.10.2013, a to aj za rozhodné obdobie od 27.11.2013 do 23.02.2015, za ktoré uplatnil žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň M. M. vo vyjadrení zo dňa 14.04.2015 v tomto exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 165/2014 uviedla, že pokiaľ žalovaná prijímala v rozhodnom období platby od žalobcu ide o vzťah mimo M. M., čo tiež nasvedčuje tomu, že alikvotná časť platieb žalobcu na výživu M. nebola zo strany žalovanej odovzdané dcére M..

10. Odvolací súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vychádzal z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, dokazovania vykonaného odvolacím súdom a vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu nálezom ústavného súdu, dospel k záveru, že vyslovený právny názor v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie nie je vecne správny.

11. Z vykonaného dokazovania v danom spore vyplýva, že žalobca sa konečným žalobným návrhom domáhal voči žalovanej zaplata sumy 1.677,75 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť na strane žalovanej tým, že žalobca platil výživné na plnoletú dcéru M. aj pod dosiahnutím jej plnoletosti na účet žalovanej. Obrana žalovanej pred súdom prvého stupňa spočívala v tom, že výživné, ktoré žalobca zasielal na jej účet použila na výživu maloletej M., neskôr uvádzala, že platby žalobcu považovala za úhradu starého dlhu na výživnom za rok 2005 až 2009 na obidve deti a peniaze boli spotrebované v prospech detí /zápisnica z pojednávania zo dňa 07.04.2017 č. I. 93, zápisnica z pojednávania zo dňa 31.05.2017/. Túto skutočnosť žalovaná tvrdila aj v odvolaní, kde výslovne uviedla, že platené výživné žalobcom nepoužila na vlastnú potrebu, ale ako zákonná zástupkyňa maloletej M. z neho zabezpečovala jej výživu a zároveň ich považovala aj za splátku dlžného výživného. V ďalšej časti svojho odvolania uviedla, že všetky platby, ktoré boli poukázané k jej rukám, použila v prospech maloletej M. ale aj čiastočne za splatenie dlhu na dcéru M., pričom žalobca nepreukázal skutočnosť, že ním poukázané platby výživného použila vo svoj prospech, teda že

by získala majetkový prospech a tým sa na úkor žalobcu obohatila. Vo svojom vyjadrení z 25.09.2017 / č. I. 172/ žalovaná zdôraznila, že nikdy netvrdila, že prijaté výživné bolo použité aj pre potreby M., ale že bolo použité na započítanie dlžného výživného za obdobie, kedy bola M. ešte maloletá.

12. Na základe uvedeného a s poukazom na právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze, dospel odvolací súd k záveru, že len sama skutočnosť, že žalobca posielal na účet žalovanej finančné prostriedky nad rámec určeného výživného, nezakladá vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Bolo povinnosťou žalobcu, aby preukázal, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Keďže podľa tvrdenia žalovanej finančné prostriedky poukázané žalobcom na jej účet aj po nadobudnutí plnoletosti dcéry M. použila na výživu maloletej M. a na započítanie výživného zo obdobia, kedy bola dcéra M. ešte maloletá, potom bolo na žalobcovi dôkazné bremeno, že ním poukazané finančné prostriedky boli použité pre potreby žalovanej ako bezdôvodné obohatenie. Žalobca však okrem svojich tvrdení, že poukazoval výživné na účet žalovanej na dcéru M. aj po nadobudnutí jej plnoletosti, nepreukázal, že tieto finančné prostriedky použila žalovaná pre svoju potrebu. Ani skutočnosť, že plnoletá M. exekučne vymáhala od žalobcu výživné po nadobudnutí svojej plnoletosti, nie je takým dôkazom, ktorý by potvrdil bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej.

13. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu na odvolacom pojednávaní, že pokiaľ by právne posúdenie sporu nebolo možné podriaďiť pod ustanovenie § 451 Občianskeho ako bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu, tak potom daný spor treba posúdiť podľa všeobecného ustanovenia vyplývajúceho z § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná nespravovala majetok už plnoletej dcéry v súlade s týmto ustanovením. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvádza, že výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práva a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu ak žalovaná použila finančné prostriedky pre maloletú M., takéto správanie sa žalovanej ako právnej zástupkyne nie je v rozpore s výkonom práv a povinností ako má na mysli ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Daný spor možno posúdiť právne len podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka, t. j. na žalobcovi bolo aby preukázal, že sa žalovaná bezdôvodne obohatila. Pokiaľ nebolo preukázané, že na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie, potom nárok nemôže žalobca uplatňovať podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokových častiach II. a IV. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

15. Úspešnej žalovanej priznal náhradu trov celého konania /na súde prvej inštancie aj na odvolacom súde/ podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, vzhľadom na jej úspech v konaní v celom rozsahu.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).